

РЕШЕНИЕ

№ 5614

гр. София, 07.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 23.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **5697** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.171, ал.1 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България /ЗОВСРБ/.

Образувано е по жалба на Е. И. И. срещу Заповед № ВП-2510/12.05.2021г. на И.Ф. директор на Служба „Военна полиция“ /С./, с която на основание чл.146, т.2, чл.161, т.2, чл.162, т.1а и чл.170, ал.1, т.3 ЗОВСРБ е прекратен договора за военна служба на жалбоподателката поради изтичане на уговорения срок, същата е освободена от военна служба и е зачислена в запаса, считано от 26.05.2021г.

Жалбоподателката моли за отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна. Твърди се и нищожност на оспорения акт, тъй като е издаден при липса на материалноправна компетентност по арг. от разпоредбата на чл.137, ал.1 ППЗОВСРБ. По отношение на твърдението за незаконосъобразност на акта е мотивирано, че ЗОВСРБ не позволява прекратяване на договора за военна служба по субективна преценка, а в случая оспорващата получила оценка от атестиращите я лица през 2020г. с препоръка да бъде преназначена на длъжност от същото или по-високо длъжностно ниво в обхвата на притежаваното звание. Изнасят се данни за конфликт между оспорващата и полк. И. С., изпълняващ функциите на директор на С., вследствие което е издадена заповедта, т.е. че същата е резултат от неговото лично негативно отношение към нея. Въз основа на това се иска отмяна на заповедта и присъждане на направените по производството разноски. В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез адв.Д., който

представя и списък на разноските.

Ответникът по оспорването, чрез служител с юридическо образование Б. в съдебно заседание, моли за отхвърлянето на жалбата като неоснователна по съображенията, изложени в писмения отговор. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК вр. чл.171, ал.1 ЗОВСРБ, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той неблагоприятно засяга, в преклузивния 14-дневен срок, с оглед това, че заповедта е връчена на жалбоподателката на 12.05.2021г., а жалбата срещу нея е заведена в деловодството на съда на 26.05.2021г.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващата, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган и в пределите на предоставената му власт, обратно на твърденията на оспорващата.

В ДВ, бр.8/29.01.2021г., е обнародван Указ № 14/18.01.2021г. на Президента на Република България, с който на основание чл.100, ал.2 от Конституцията на Република България във връзка с чл.19, т.4 и чл.146, т.1 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България е освободен бригаден генерал Б. В. С. от длъжността директор на Служба „Военна полиция“ като изпълнението на указа е възложено на министъра на отбраната. Последният, в изпълнение на посочения указ и на основание чл.26, т.6 и чл.31, ал.1 ЗОВСРБ, е издал Заповед № ОХ-70/27.01.2021г. /л.73-74 по делото/, с която е определил полковник И. С. – заместник-директор на Служба „Военна полиция“, да изпълнява функциите на директор на Служба „Военна полиция“, определени в чл.20, ал.2, 3, 4, 5 и 6 от Закона за военната полиция /ЗВП/, чл.7 от правилника за прилагането му и задълженията, залегнали в длъжността характеристика за длъжността „директор на Служба „Военна полиция““, до назначаването на титуляр на длъжността. Със същата заповед полковник С. е оправомощен да приема на военна служба, да сключва договори за военна служба и допълнителни споразумения към тях, да назначава, преназначава и освобождава от длъжност, да повишава и понижава във военно звание, да освобождава от военна служба и да прекратява договорите за военна служба на военнослужещите от Службата до военно звание „подполковник“ /Капитан II ранг вкл./.

Тази заповед представлява акт по чл.2, ал.2, т.3 АПК – с който се създават права или задължения за органи или организации, подчинени на органа, издал акта, и не подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, вкл. спрямо нея не може да бъде упражнен контрола по чл.17, ал.2 ГПК. Изключение от това принципно правило е предвидено в самата разпоредба – ако с акта се засягат права, свободи или законни интереси на граждани или юридически лица. В случая жалбоподателката не оспорва

тази заповед, не се твърди тя да е оспорена и от друго лице и да е налице образувано и неприключило съдебно производство досежно законосъобразността ѝ, което би имало преюдициален характер спрямо настоящото. Освен това заповедта не е за приемане на военна служба, назначаване и освобождаване от длъжност и от военна служба, или за повишаване/понижаване на офицер от висшия команден състав, касае се единствено за възлагане временното изпълнение на функциите на директор на Служба „Военна полиция“ на единия от двамата заместник-директори /чл.8, ал.1 ППЗВП/.

Така изложеното, наред с разпоредбата на чл.146, т.2 ЗОВСРБ, постановяваща, че приемането на военна служба, назначаването и освобождаването от длъжност и от военна служба, както и повишаването и понижаването на военнослужещите във военно звание се извършват със заповед на министъра на отбраната или на оправомощени от него длъжностни лица за офицерите извън висшия команден състав, обуславя извод за отсъствие на основанието за оспорване по чл.146, т.1 АПК, съответно оспорената заповед представлява валиден административен акт. Заповедта е издадена в предписаната от закона /чл.73, ал.2 ППЗОВСРБ/ форма, вкл. съответства на изискванията по чл.59, ал.2 АПК. Не се установяват допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените, правилно е приложен материалният закон.

От представените по делото доказателства /кадрова справка на л.10-11/ се установява, че жалбоподателката е военнослужещ в Българската армия от 27.02.2007г., във военно звание „майор“ е от 01.07.2018г. Военна служба изпълнява въз основа на сключен Договор за военна служба № 4-29/26.05.2010г. /л.19-24/, със срок на действие 4 години, чието действие е удължено със 7 години с Допълнително споразумение № 4-10/05.03.2014г. /л.25/, считано от датата на изтичане на договора – 26.05.2021г.

Предвид изтичането на срока на договора за военна служба от оспорващата е подаден рапорт, заведен с рег.№ ЛП-653/24.02.2021г. /л.37/ с искане на основание чл.66, ал.1, т.2 ППЗОВСРБ той да бъде продължен. Р., ведно с подготвен проект на допълнително споразумение, е изпратен на И.Ф. директора на Служба „Военна полиция“ с писмо рег.№ ЛП-660/25.02.2021г. /л.36/ като последният, видно от саморъчно вписаната резолюция от 12.05.2021г. е изразил несъгласие. Последвало е издаването на оспорената заповед. Като фактическо основание в нея е посочено обстоятелството, че срокът на договора за военна служба е изтекъл, а като правно основание са посочени разпоредбите на чл.146, т.2, чл.161, т.2, чл.162, т.1а и чл.170, ал.1, т.3 ЗОВСРБ. Същите намират приложение към прекратяването на договора за военна служба на основание § 3 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за военната полиция.

Съгласно чл.162, т.1а ЗОВСРБ договорът за военна служба се прекратява и военнослужещият се освобождава от военна служба, без която и да е от страните да дължи предизвестие с изтичане на уговорения срок. Процедурата по прекратяване на договора в хипотезата по чл.162, т.1а ЗОВСРБ е детайлно разписана в Правилника за приложението на ЗОВСРБ – чл.75 от него. Съгласно посочената разпоредба, прекратяване на договора за военна служба и освобождаване от военна служба поради изтичане на уговорения срок се извършва при спазване на следната процедура: 1. по реда на чл.66 се взема решение за прекратяване на договора; 2. министърът на отбраната или оправомощено от него длъжностно лице издава заповед, с която договорът се прекратява и военнослужещият се освобождава от военна служба от

датата на изтичането на уговорения срок; 3. екземпляри от заповедта по т.2 се изпращат до всички командни инстанции по низходящ команден ред; 4. към момента на изтичане срока на договора военнослужещият следва да е сдал длъжността.

От своя страна разпоредбата на чл.66, ал.1 ППЗОВСРБ, към която препраща чл.75 от правилника, гласи, че не по-късно от 3 месеца преди изтичане срока на договора всяка от страните по него може да отправи предложение до другата страна за удължаването му с не по-малко от две години или до датата на навършване на пределна възраст за съответното военно звание, като 1. министърът на отбраната, съответно оправомощеното от него длъжностно лице да сключва договори за военна служба и допълнителни споразумения към тях, отправя предложение до военнослужещия; 2. военнослужещият подава рапорт чрез командира (началника) на военното формирование или ръководителя на съответната структура, в която служи, до министъра на отбраната или до оправомощеното от него длъжностно лице да сключва договори за военна служба и допълнителни споразумения към тях, съответно да удължава срока на договора.

Според ал.2 на чл.66, в случаите по ал.1, т.2, командирът (началникът) на военното формирование или ръководителят на съответната структура дава мотивирано становище по рапорта в 3-дневен срок и го изпраща придружен с кадрова справка и проект на допълнително споразумение, подписано от страна на военнослужещия, по команден ред до длъжностното лице, което има право да удължи срока на договора за военна служба. Според ал.3 и ал.4 всяка от страните по договора може да оттегли направеното предложение до другата страна до един месец преди изтичане срока на договора. Ако другата страна е получила предложението, оттеглянето се извършва с нейно съгласие. Ако нито една от двете страни не отправи предложение по ал.1 до другата за удължаване на срока, договорът се прекратява с изтичането на уговорения срок.

В случая от доказателствата по делото се установи безпротиворечиво, че тази процедура е изпълнена – жалбоподателката е подала рапорт за удължаване на срока на договора до директора на Център „Логистика и подготовка“, във връзка с рапорта е изготвена кадрова справка и проект на допълнително споразумение, подписано от нея. Същите са изпратени на длъжностното лице, което има право да удължи срока на договора за военна служба – И.Ф. директора на Служба „Военна полиция“, който обаче е изразил несъгласие за продължаване на договора за военна служба на жалбоподателката. В съдебната практика преобладаващо е застъпено становището, че подаденият от военнослужещия рапорт за удължаване на срока на договора за военна служба не обвързва компетентния орган – в този см. Решение № 5953 от 18.05.2021 г. по адм. д. № 10483/2020 г., V отд. на ВАС, Решение № 8628 от 15.07.2021 г. по адм. д. № 2461/2021 г., V отд. на ВАС.

Това виждане се споделя и от настоящия състав. Възприемането на обратната теза би означавало, че продължаването на действието на договора зависи единствено от волята на военнослужещия, която теза не е подкрепена от правните норми. За да бъде сключен договор е необходимо съгласието и на двете страни по него. Липсата на съгласие, на която и да е от тях е пречка за продължаването му. Въпросът за мотивите, поради които И.Ф. директора на Служба „Военна полиция“ е изразил несъгласие за продължаване на договора на жалбоподателката не е предмет на съдебен контрол за законосъобразност, тъй като за да се установи законосъобразността на оспорената заповед следва да се установи дали съществува посоченото правно и фактическо

основание за издаване на оспорения акт - изтичане срока на договора за военна служба. Съдът няма задължение да проверява мотивите, поради които органът не се е съгласил да продължи срока на договора, защото никой от страните не дължи съгласие, а вместо това има правото да приеме отправено предложение. В случая основанийето, поради което е прекратен договорът за военна служба е изтичането на срока му, а не субективната преценка на административния ръководител, както се твърди в жалбата. В този контекст ирелевантни за законосъобразността на оспорената заповед са твърденията за личностен конфликт между страните по делото и приложените в тази връзка доказателства.

По изложените съображения оспорената заповед се явява законосъобразен административен акт, по отношение на който не се установява наличието на някое от отменителните основания по чл.146 АПК. Този извод обуславя неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора на жалбоподателката не се следват разноски. Такива следва да се присъдят на ответната страна за юрисконсултско възнаграждение, което следва да бъде определено на 100 лева, на основание чл.143, ал.3 АПК, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.24 НЗПП.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. И. И. срещу Заповед № ВП-2510/12.05.2021г. на И.Ф. директор на Служба „Военна полиция“.

ОСЪЖДА Е. И. И. да заплати на Служба „Военна полиция“ сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по ПО ПРОИЗВОДСТВОТО.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: